

Udgifterne ere stegne. Og hvis man der vil tage en længere Aarrække, f. Eks. en halv Snes Aar, vil man se, at der heldigvis har været omtrent det samme Forhold mellem Stigningen i de ordinære Indtægter og de ordinære Udgifter. Men een Ting er jo sikkert, nemlig, at medens de ordinære Udgifters Stigning næsten kan konstateres og er af den Natur, at man ikke kan komme bort fra den igen, kan man ogsaa konstatere — og det nævnedes jo ogsaa det ærede Medlem for Æbeltoft —, at der for Indtægternes Vedkommende er Tider, hvor der ingen Fremgang er, ja, endogsaa smaa Tegn paa Nedgang. Og saadant noget som den store Lønreform, der ligger paa Tingets Bord, og som alle ærede Medlemmer have talt om, er noget af det, som betyder en sikker Stigning i de ordinære Udgifter, uden at vi have nogen som helst Sikkerhed for en tilsvarende Stigning i de ordinære Indtægter.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg finder mig ikke foranlediget til at komme ind paa Enkelthederne i Finanslovsforslaget. Jeg har tidligere og navnlig i Fjor ladet mig det være magtpaaliggende at gøre opmærksom paa de Spørgsmaal — mindre eller større, som det nu kan være —, som hvert Aar møde frem paa Finansloven, møde frem som ny Krav, som vi have al Grund til at være de enkelte Ministre taknemmelige for. Der er ogsaa i Aar en hel Del; der har været nævnt enkelte, og flere kunde nævnes. Jeg skal ikke opholde mig ved at nævne saadanne Enkeltheder, men jeg har Lyst til at slutte med at sige, at samtlige de Partiordførere, der have talt, have udtrykt deres Glæde over det store Lønningsforslag, der foreligger paa Tingets Bord, og deres Villighed til at arbejde med paa at faa Lønningssagen løst. Er der nogen, som har Grund til at være tilfreds med de Udtalelser, der i saa Henseende ere faldne, er det Regeringen og Regeringspartiet. For faktisk er det jo saaledes, at det er Regeringen og Regeringspartiet, der efter megen Modstand, efter megen Utaak og efter mange Bebrejdelser fra saa at sige alle Oppositionspartierne har taget det Standpunkt at sige: Vi ville ikke blive ved at lappe saa et Sted og saa et andet. Det synes næsten at være glemt i Aar: at det er de andre Partiers Ordførere, der have staaet ved Finanslovbehandlingerne og ved Behandlingerne af Lovene om Dyrtidstillæg o.s.v. og sagt: Lad os give noget her og noget der; lad os give Huslejetillæg, Opholdstillæg, og jeg ved ikke alt, hvad det var,

de vilde give. Men det var derimod Regeringspartiet, der sagde: Vi ville ikke blive ved paa den Maade, vi ville have en samlet Reform, en samlet Overvejelse af det hele. Det synes, som om man i Aar endogsaa fra de andre Partiers Side vil tage sig det til Indtægt, at der foreligger et saadant Lønningsforslag, medens Sandheden er den, at Regeringen og Regeringspartiet trods den Modstand og det Agitationsstof, som er blevet kastet ud, har holdt, om jeg saa maa sige, Tungen lige i Munden og sagt: I kunne sige, hvad I ville; men vi holde fast paa det, som vi anse for det eneste rigtige, at vi faa en samlet Overvejelse af de enkelte Lønninger og et ensartet Princip ført ind. Jeg siger derfor, at hvis der er nogen, der har Grund til at være tilfreds med de anerkendende og velvillige Udtalelser, der ere faldne fra omtrent samtlige de Medlemmer, der have talt, er det Regeringen og Regeringspartiet. Nægtes kan det jo ikke, at det ikke er med de andres gode Villie, at Forslaget er kommet til at ligge, som det nu ligger, saa godt som det nu ligger. Jeg er ogsaa sikker paa, at samtlige de Etater, hvis Tjenestemænd det drejer sig om, og som skulle nyde godt af samtlige disse Lønningslove, ere erkendtlige og taknemmelige for, at vi ikke blive ved at lappe paa det gamle, men gaa til en samlet Reform. Jeg behøver derfor ikke at sige mange Ord, for at ærede Medlemmer ville erkende, at vi fra vor Side mindst ere ligesaa villige som de andre Partier til at arbejde paa Løsningen af de store Lønningsforslag. Det er selvfølgelig, at naar det først og fremmest er paa vort Initiativ, de foreligge, saa ville vi ogsaa gøre, hvad vi kunne, for at faa dem fremmede.

Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) sluttede i Dag sine Betragtninger, som jo væsentlig vare politiske, med at gøre opmærksom paa, at den Husmandsbewægelse, som han ogsaa talte om i Gaar, skulde nok vise sig at blive en mægtig Faktor i vort politiske Liv, naar Husmændene bleve sig deres Magt bevidst — saaledes omtrent sagde det ærede Medlem i Dag —, naar de bleve sig den Styrke bevidst, som de i Kraft af deres Organisationer sade inde med. Disse Organisationer vare, som han sagde, selvfølgelig kun rent landøkonomiske; men naar de bleve sig bevidst deres politiske Kraft ifølge disse landøkonomiske Organisationer, vilde de ikke blive ved med som hidtil at støtte det regerende Parti og den Gaardmandspolitik, det havde ført. Jeg ved ikke, om